

El gran enigma

Edició especial 50 aniversari IES Bellaguarda

–Holaaa! Com esteu?

La veu afectuosa de Marina, la directora, invitava Aila i Pere a recordar els moments bons que havien viscut a l'institut.

–Hola, Marina! –va saludar Aila. –Encantats de tornar, encara que siga de visita!

–Conteu-me coses. Què esteu estudiant? –va preguntar Marina.

–Jo, Biologia –va respondre Pere. –Em va encantar quan em vas donar classe en 4t d'ESO.

–Ah, sí, me'n recorde que t'agradava molt –va confirmar la directora. –I tu, Aila? Suppose que Matemàtiques, no?

–Sí, hahaha! Sempre ha sigut la meua passió, ja ho saps.

–Que bé! M'alegre molt que us hàgeu oferit a col·laborar en l'organització del 50é aniversari de l'institut. Us explique: tenim un munt de caixes a l'arxiu amb material antic que pot ser interessant (o, almenys, curios), i estaria bé fer-ne una tria i organitzar una exposició. Així que ens vindrà molt bé la vostra ajuda. Vinga, acompanyeu-me!

El trajecte a l'arxiu, a uns pocs metres del despatx de direcció, es va allargar més del compte. Van trobar de camí un munt de professorat que coneixien i els somriures i les salutacions es repetien constantment. Aila i Pere sentien una mescla estranya d'enyorança i de familiaritat, com si el temps no haguera passat des que van deixar l'institut.

–Ací teniu les caixes que us he dit –va dir Marina, assenyalant una prestatgeria metàl·lica que hi havia al fons de l'arxiu, amb una vintena de caixes de cartró de diverses grandàries. –Uf, és més del que recordava! Hi ha per a entretenir una bona estona!

–No patisques, Marina –va dir Pere, animat. –Anirem escarbant, a vore què trobem. Pot ser divertit!

–Gràcies per tot el que heu fet sempre per l'institut. Sou un encant! –va agrair la directora. –Bo, us deixo, que ara tinc una reunió.

Aila i Pere van començar a revisar el contingut de les caixes. La major part era paperassa avorrida, però de tant en tant trobaven algun document curios, fotografies antigues, materials d'oficina o d'ensenyament que els resultaven interessants, i a poc a poc van anar fent un bon muntó amb les troballes més curioses.

–Però, què és açò? –va exclamar amb sorpresa Aila, quan ja portaven revisades quasi la meitat de les caixes.

Pere va observar el foli plastificat que li allargava Aila. Hi havia imprès un "50" en un cantó, símbols en un lateral que recordaven els codis QR i un plànol a color.

–Quina cosa més estranya! –va dir Pere. –Tot el que estem revisant és de fa dècades, però açò no es correspon en absolut. Per què està ací?

–Ni idea. Sembla que siga un plànol de l'arxiu. Mira, ací està la porta; aquest pilar és aquest; açò és la prestatgeria... –Aila anava assenyalant alternativament en el plànol i en l'habitació.

–I açò d'ací? –Pere va assenyalar una fletxa que indicava l'existència d'alguna cosa misteriosa en la paret de darrere de la prestatgeria.

–Ara ho sabrem. Buidem-ho tot!

Els dos amics van llevar les caixes que quedaven, van retirar la prestatgeria i van descobrir una porta menuda arran de terra. En aquell moment, Aila i Pere van tornar a sentir allò que tantes vegades havien experimentat durant la seua etapa a l'institut: l'emoció d'enfrontar-se a una nova i apassionant aventura.